

1956. október 23.

A vesztes II. világháború után hazánk a szovjet érdekszférába került. Bár az első szabad választáson 1945-ben még biztató jelek mutatkoztak a demokrácia megteremtésének terén, a koalíciós kormány vezetésével. Azonban hamarosan megváltozott a helyzet. Az ideiglenesen Magyarországon maradt szovjet hadsereg támogatta kommunista erők a helyzetet gyökeresen megváltoztatták. Egyesítette a két munkáspártot, szétverte a Kisgazdák pártját, a többi pártot megszüntette, és maga állampárttá nőtt. Így lett köztársaságunkból **pártállam**.

A hazai és moszkvai pártvezetők között azonban egyre nőtt a szakadás. Rajkék elpusztítása, az egyházak lehetetlenné tétele, a parasztság szövetkezetekbe kényszerítése, az osztályidegenek, a pártba „befurakodott ellenség” kiirtása után azt tettek a bolsevikok, amit akartak. 1953-ban a gazdasági helyzet, a közhangulat egyre feszítőbb lett. Nagy Imre miniszterelnöksége alatt az enyhülés jelei mutatkoztak, de Rákosiék tovább feszítették a húrt.

Pár év múlva jelentkeztek a közelgő vihar jelei, mely 1956. október 23-án az ifjúság és a haladó gondolkodók közreműködésével elemi erővel tört fel. A felszabadult nép örvendetes egyetértésben cselekedett. Pár nap alatt csodát művelt. Azonban a halottak napjára besötétült a magyar ég. Kádárék visszahívták a távozott szovjet seregeket, és folyt a hazafiak mészárlása. A 301-es és a szomszédos parcellák megteltek jeltelen, névtelen sírokkal. A forradalom vezetői és hősei bitóra kerültek, vagy menekülésre kényszerültek.

A tűz, a hit a hamu alatt is izzott, és ha nem is harccal, de szívós akarattal győzelemre jutott az 1990-es szabad választáson. *Dicsőség a legfiatalabb nemzeti ünnepünk ismert és ismeretlen hőseinek!*